

Schoonheid is talent

(Bewerkt uittreksel uit boek : Glenn Wilson & David Nias ,Liefdes Geheimen. De psychologie van de seksuele aantrekkelijkheid.Amsterdam Uitgeverij De Arbeiderspers. 1978. p.9-24)

Aantrekkelijke mensen genieten niet alleen vanwege esthetische en seksuele connotaties de voorkeur. Er lijkt zich een algemene norm of stereotypie ontwikkeld te hebben volgens welke alle mogelijke goede eigenschappen aan deze mensen worden toegeschreven. Dit 'halo-effect' is al onderkend door de dichteres Sappho, die geschreven heeft: 'wat schoon is is goed', en door Schiller, die opgemerkt heeft dat 'uiterlijk schoon een teken is van innerlijke schoonheid, een geestelijke en morele schoonheid'. In sprookjes en romantische verhalen is de held dan ook meestal dapper en charmant, maar ook knap, en de heldin is vriendelijk en deugdzaam, maar ook mooi. Omgekeerd is in geschiedenis en literatuur ook vaak aangenomen dat lichamelijk misvormde mensen ook geestelijk niet deugen (bijvoorbeeld de fictieve bochelaars Quasimodo en Rigoletto).

Dat men aantrekkelijke mensen automatisch ook maatschappelijk wenselijke eigenschappen toeschrijft is aangetoond door een onderzoek van Karen Dion e.a. aan de universiteiten van Minnesota en Wisconsin. Een grote groep mannelijke en vrouwelijke studenten beoordeelde foto's van mensen wier aantrekkelijkheid varieerde op een aantal punten; de proefpersonen moesten hun kansen op succes in het leven bepalen. Aantrekkelijke mensen bleken er in alle opzichten beter van af te komen. Zij werden beoordeeld als hartelijk reagerend op seksueel gebied, fijngevoelig, vriendelijk, interessant, sterk, evenwichtig, ingetogen, gezellig in de omgang en extravert. Men verwachtte ook dat zij een betere baan zouden krijgen, beter zouden functioneren als echtgenoot of echtgenote, en een harmonisch huwelijk zouden hebben. Zij werden dus niet alleen gezien als mensen die men graag zou ontmoeten, maar men nam ook aan dat zij meer zouden presteren in materieel opzicht, en persoonlijk meer geluk zouden ervaren. Er was slechts één uitzondering: men verwachtte niet dat zij betere ouders zouden zijn. Waarom men dat dacht is niet geheel duidelijk. Misschien had men het gevoel dat aantrekkelijke ouders eerder geneigd zijn tot buitenechtelijke verhoudingen of echtscheiding, of meer in het algemeen hun knappe uiterlijk zouden uitbuiten door veel uit te gaan en dus hun kinderen zouden verwaarlozen. Onaantrekkelijke mensen zouden dan meer bevrediging en liefde vinden binnen het kader van het gezin en dus meer aandacht schenken aan partner en kinderen

Enkele eigenschappen die toegeschreven worden aan aantrekkelijke mensen

	Aantrekkelijke personen	Gemiddeld	Onaantrekkelijke personen
Maatschappelijk gewenste persoonlijkheid	65.40	62.40	56.30
Status in beroep	2.25	2.02	1.70
Geschikt voor huwelijk	1.70	0.71	0.37
Geschikt als ouder	3.54	4.55	3.91
Tevreden in maatschappij en beroep	6.37	6.34	5.28
Geluksgedvoelens	11.60	11.60	8.83
Waarschijnlijkheid van huwelijk	2.17	1.82	1.52

Studenten bekeken foto's van mensen wier aantrekkelijkheid varieerde; een hoog cijfer duidt op een hoge graad van aantrekkelijkheid. Behalve op het punt van de geschiktheid als ouders blijkt men van aantrekkelijke mensen in alle opzichten meer te verwachten. (Uit: Dion e.a., 1972)

Vooroordeel op school

Het voordeel van de aantrekkelijkheid maakt zich al vroeg kenbaar. Karen Dion en Ellen Berscheid hebben een sociometrisch onderzoek gedaan onder de leerlingen van een kleuterschool. Zij lieten de kinderen opnoemen wie zij aardig vonden, en men kan dan bepalen wie het populairste kind van de klas is door na te gaan welk kind het vaakst genoemd wordt. Uit de resultaten bleek duidelijk dat kinderen, die onafhankelijk door volwassenen als aantrekkelijk beoordeeld waren, het aardigst werden gevonden. Vaste normen omtrent het uiterlijk bleken al aanwezig in de leeftijdsgroep van 4 tot 6 jaar. De kinderen meenden dat agressief, antisociaal gedrag meer typerend was voor onaantrekkelijke kinderen. Beoordeling van aantrekkelijke kinderen is ook bij onderwijzend personeel aangetoond. M.M. Clifford en Elaine Walster hebben vierhonderd onderwijzers en onderwijzeressen een identiek rapport laten zien, dat echter voorzien werd van verschillende foto's. Sommige onderwijzers kregen een foto van een aantrekkelijk kind, andere van een onaantrekkelijk kind. Aantrekkelijke kinderen konden volgens de leerkrachten meer presteren in de klas; men nam aan dat hun IQ hoger was, dat de ouders meer belangstelling voor de school hadden en dat zij beter konden opschieten met hun klasgenoten. In een ander onderzoek heeft Karen Dion de beoordeling van wangedrag getest door vrouwelijke studenten een schriftelijk verslag van een vergrijp van een zevenjarig kind op school te geven. De aantrekkelijkheid werd hierbij betrokken door aan de beschrijving van het gedrag een foto toe te voegen. De studenten schreven meer antisociale impulsen van chronische aard toe aan onaantrekkelijke kinderen. In het algemeen werden deze als boosaardig gekarakteriseerd en achtte men het onwaarschijnlijk dat hun gedrag in de toekomst verbetering zou vertonen. Daarentegen bedacht men verontschuldigen voor de knappere kinderen, of men zag hun wangedrag als een op zich zelf staand geval. Het heeft er alle schijn van dat volwassenen geneigd zijn onaantrekkelijke kinderen als oneerlijk te beschouwen, en dat betekent dat zulke kinderen duidelijk in het nadeel zijn als het gaat om de schuldvraag op de speelplaats en thuis.

Beoordeling van het gedrag van kinderen wordt beïnvloed door hun uiterlijk

(a) Zij is een schattig klein meisje, welgemanierd, eigenlijk heel onzelfzuchtig. Wij hebben de indruk dat zij... goed met alle andere kinderen speelt, maar soms, zoals iedereen wel eens overkomt, heeft zij haar dag niet. Als ze gemeen doet... moet je dat niet te zwaar opnemen.

(b) Volgens mij kan het kind klierig zijn, en een probleem voor de onderwijzeres... waarschijnlijk zoekt ze ruzie met andere kinderen van haar leeftijd... thuis is ze vast ook lastig... het zal wel echt een moeilijk kind zijn.

Opstelcijfers voor meisjes wier aantrekkelijkheid varieert

	<i>Reële waardering van het opstel</i>	
<i>Uiterlijk</i>	<i>Goed</i>	<i>Slecht</i>
<i>Aantrekkelijk</i>	67	51
<i>Onbekend</i>	66	47
<i>Onaantrekkelijk</i>	59	27

Men heeft studenten gevraagd een cijfer te geven voor een opstel dat zogenaamd geschreven was door een vrouwelijke medestudent. Degenen die men had doen g loven dat de schrijfster een knap meisje was, gaven haar een hoger cijfer - ook werd steeds hetzelfde opstel gebruikt. (Uit: Landy en Sigall, 1974)

Vooroordeel ten opzichte van onaantrekkelijke personen wat de studieprestaties betreft heeft men ook aangetroffen op universitair niveau. David Landy en Harold Sigall lieten op de universiteit van Rochester mannelijke studenten een cijfer geven voor een opstel dat zogenaamd geschreven was door een vrouwelijke student. In werkelijkheid ging het steeds om hetzelfde opstel, maar er werden verschillende foto's bij gegeven. De stijl en de inhoud van het opstel werden beter beoordeeld als men meende dat de schrijfster een aantrekkelijk meisje was, en het uiterlijk kreeg vooral veel invloed als men bedenkt dat de kwaliteit van het opstel objectief beschouwd matig was. Het lijkt erop dat mooie mensen ongestraft matige prestaties mogen leveren, terwijl lelijke mensen discriminatie alleen kunnen voorkomen door voortdurend zeer goed werk te leveren.

Dit onderzoek doet vermoeden dat er vooringenomenheid in het spel is jegens lelijke kinderen en studenten. De vooringenomenheid uit zich niet slechts in termen van verwachtingen omtrent het gedrag van kinderen overeenkomstig de mate van hun aantrekkelijkheid, maar ook in termen van straf en beloning voor gelijk gedrag. Dit is een belangrijk punt, omdat de stereotypie (dat wil zeggen de verwachting) wel eens een element van waarheid zou kunnen bevatten, en dat is ook zo. Verschil in waardering voor gelijk gedrag bij lelijke en knappe mensen is evenwel een vorm van vooroordeel dat op geen enkele wijze te rechtvaardigen is. Er is nog een ander resultaat, dat verscheidene malen is gerapporteerd: aantrekkelijke vrouwelijke leerlingen krijgen gemiddeld hogere cijfers dan onaantrekkelijke medeleerlingen. Hiervoor zijn drie verklaringen mogelijk. Het kan zijn dat aantrekkelijke meisjes inderdaad intelligenter zijn dan onaantrekkelijke, omdat schoonheid een karakteristiek is die 'alles ophaalt'. Er zijn bij voorbeeld bewijzen dat vrouwen, die 'boven hun stand' trouwen, in hun jeugd aantrekkelijker waren dan vrouwen die trouwen met mannen uit hun eigen of een lagere stand (in het onderzoek werd de aantrekkelijkheid bepaald door cijfers te geven voor foto's uit de studententijd). Dit zou betekenen dat er een cumulatie van schoonheid komt in de hogere klassen, en dat dit correlatief wordt met intelligentie. Een tweede verklaring is dat de verwachtingen van de kant van de leerkracht dat aantrekkelijke kinderen superieure prestaties zullen leveren een soort 'voorspelling die zich zelf waarmaakt' worden. Binnen zekere grenzen ontwikkelen mensen zich inderdaad overeenkomstig hetgeen men van hen verwacht. Een derde mogelijkheid is het Landy-Sigall-effect. Leerkrachten zouden direct discriminatoir optreden jegens onaantrekkelijke leerlingen en hun lagere cijfers geven voor gelijke prestaties. Elk van deze mogelijkheden zou tot gevolg kunnen hebben dat aantrekkelijke studenten betere resultaten behalen op de universiteit, en waarschijnlijk spelen alle drie de mogelijkheden een rol. Het 'halo-effect' van de aantrekkelijkheid schijnt enkele reële componenten te bevatten, maar ook andere, die volstrekt oneerlijk en onverdedigbaar zijn.

De weegschaal van vrouwe Injustitia

De conclusie dat wangedrag van onaantrekkelijke kinderen op de speelplaats en in de klas beschouwd wordt als ernstiger en minder vergeeflijk dan overeenkomstig wangedrag van aantrekkelijke kinderen kan de vraag doen rijzen of een dergelijk verschijnsel zich soms ook voordoet in de rechtszaal. Zouden rechters en jury's eerder geneigd zijn lelijke wetsovertreders schuldig te verklaren dan knappe, en zouden deze een strengere straf krijgen? Hoewel op dit terrein geen rechtstreeks 'veldwerk' is verricht, waarschijnlijk omdat dit te veel praktische bezwaren met zich meebrengt, zijn er wel duidelijke tekenen die erop wijzen dat de rechtspraak enig vooroordeel koestert ten gunste van aantrekkelijke personen. Harold Sigall en Nancy Ostrove hebben studenten van de Universiteit van Maryland gevraagd het verslag van een misdrijf te lezen en vervolgens een passende gevangenisstraf voor de delinquent te bepalen. Dit verslag ging vergezeld van een foto van de beklaagde - een vrouw die zodanig was opgemaakt dat zij voor de ene groep studenten zeer aantrekkelijk was, maar onaantrekkelijk voor de andere. Een derde groep kreeg geen portret van de delinquent te zien.

Hoewel de strafmaat voor de onaantrekkelijke vrouw niet verschilde van die voor de vrouw wier uiterlijk onbekend was, werd de aantrekkelijke vrouw heel anders behandeld. Bij het zogenaamde vonnis voor inbraak werd de aantrekkelijke vrouw met veel meer clementie behandeld dan de beide andere categorieën. Voor zwendel echter, waarbij zij een vrijgezel van middelbare leeftijd benaderd zou hebben en hem zou hebben overgehaald tot investeringen in een niet-bestaande maatschappij, kreeg de aantrekkelijke vrouw een iets zwaardere straf.

Dit zou erop kunnen wijzen dat zeer aantrekkelijke personen die beschuldigd worden van misdrijven die niet in verband gebracht worden met aantrekkelijkheid voor de rechter bepaald in het voordeel zijn vergeleken met een onaantrekkelijk persoon die van een zelfde misdrijf wordt verdacht. Als het misdrijf echter van dien aard is dat een knap uiterlijk van invloed is geweest (bij voorbeeld bedrog) reageert het gerecht negatief op de aantrekkelijke persoon. Waarschijnlijk staat men vijandig tegenover een beklaagde die misbruik gemaakt heeft van de 'door God gegeven' schoonheid, en deze in dienst van de misdaad heeft gesteld.

Natuurlijk zijn deze experimenten gebaseerd op namaaksituaties, en wij kunnen er niet zeker van zijn dat dergelijke vooroordelen inderdaad in de rechtszaal voorkomen. Van bevoegde en ervaren rechters zouden wij anders mogen verwachten. Een jury echter is per definitie samengesteld uit gewone burgers, en de belangrijkste beslissing (schuldig of niet schuldig) berust in de eerste plaats bij hen. Het is zeer waarschijnlijk dat in grensgevallen de beslissing afhankelijk is van de aantrekkelijkheid van de persoon in de beklagenbank.

Het onderzoek dat tot op heden verricht is naar vooroordeel in schoolklas en 'rechtszaal' wijst in de richting van clementie jegens aantrekkelijke mensen (tenzij zij zich op zwendel laten betrappen). Ook blijkt men op verschillende manieren onvriendelijk te reageren op mensen die nu eenmaal lelijk ter wereld zijn gekomen. Men zou mogen verwachten dat nadere informatie omtrent het gedrag voldoende zou zijn om het oppervlakkige effect van het uiterlijk teniet te doen. Helaas biedt het onderzoek de meesten van ons niet eens deze troost. Het uiterlijk is nog steeds heel belangrijk, zelfs als rechters concreet gedrag moeten beoordelen.

Prestige ontleend aan een aantrekkelijke partner

Als men zelf niet aantrekkelijk is, heeft het zijn voordelen om zich aan te sluiten bij iemand die dat wel is. Harold Sigall en David Landy hebben aangetoond dat men positieve karaktertrekken toeschrijft aan een man die een romantische binding heeft met een aantrekkelijke partner.

Zij hebben studenten verzocht hun eerste indruk te geven van een man die aan hen werd voorgesteld in één van vier verschillende situaties. Sommigen zagen hem in gezelschap van een lelijke vrouw, anderen met een aantrekkelijke. (In werkelijkheid was het steeds dezelfde medewerkster van Sigall en Landy, wier aantrekkelijkheid gewijzigd was door verandering van kleding en make-up.) De helft van de proefpersonen liet men denken dat de vrouw de vriendin van de man was, de andere helft kreeg te horen dat er geen band tussen hen bestond. De hoofdpersoon werd door de proefpersonen beoordeeld op een aantal punten, zoals intelligentie, zelfvertrouwen, aanleg en vriendelijkheid.

Als men de man in gezelschap van zijn aantrekkelijke vriendin zag kreeg hij over de hele linie de hoogste waardering van de proefpersonen. De meest ongunstige indruk werd gewekt als hij een onaantrekkelijke vriendin bij zich leek te hebben. Als men wist dat er geen emotionele band tussen de beide personen bestond was haar uiterlijk niet van invloed op de indruk die hij maakte.

Dit onderzoek geeft ons reden aan te nemen dat een man een betere indruk maakt op andere mensen als hij in gezelschap is van een knappe vrouw. Waarschijnlijk komt dat omdat men redeneert dat hij goede eigenschappen moet bezitten om het knappe meisje te hebben kunnen veroveren. Als de man gezien wordt in gezelschap van een onknappe vrouw is het kennelijk beter als men weet dat hij geen romantische gevoelens voor haar koestert. Mannen schijnen zich inderdaad hiervan bewust te zijn: meestal pronken zij met hun knappe vriendinnen bij hun vrienden, en bezoeken zij onaantrekkelijke vrouwen in het geheim.

Zijn aantrekkelijke mensen gelukkiger?

Gezien de vele maatschappelijke voordelen van de aantrekkelijkheid zouden wij mogen verwachten dat knappe mensen een gelukkiger leven leiden dan wij doorsnee mensen. Eugene Mathes en Arnold Kahn van Iowa State University hebben een onderzoek gedaan om deze veronderstelling te toetsen.

Een grote groep studenten heeft meegewerkt aan een enquête omtrent hun geluksgevoelens, gevoel van eigenwaarde en geestelijke gezondheid. Onafhankelijke personen beoordeelden hen naar hun aantrekkelijkheid. Bij mannen hield het uiterlijk geen verband met geluksgevoelens, zelfverzekerdheid of sociale aanpassing. Bij vrouwen was er een gering, maar constant verband met elk van deze drie punten: knappe vrouwen voelden zich wat gelukkiger, waren vaker trots op zich zelf en waren minder neurotisch.

Het is interessant dat aantrekkelijkheid verband houdt met geluksgevoelens en sociale aanpassing voor vrouwen, en niet voor mannen. Dit kan verklaard worden door de waarde die gehecht wordt aan fysieke aantrekkelijkheid, want deze verschilt naar sekse. In een ander hoofdstuk zullen wij bewijzen aanvoeren voor de stelling dat aantrekkelijkheid bij vrouwen hoger gewaardeerd wordt dan bij mannen, en daardoor zou verklaard worden waarom hun geluksgevoelens sterker beïnvloed worden. Prestige en maatschappelijke status worden hoger gewaardeerd bij mannen, dus zouden wij mogen verwachten dat deze eigenschappen meer invloed uitoefenen op hun geluksgevoelens en sociale aanpassing

Aantrekkelijke mensen hebben meestal een beter huwelijk

<i>Huwelijk</i>	<i>Mannen</i>		<i>Vrouwen</i>	
	<i>goed</i>	<i>matig</i>	<i>goed</i>	<i>matig</i>
<i>Waardering door mannen</i>	3.7	3.5	3.7	3.6
<i>Waardering door vrouwen</i>	3.8	3.4	3.7	3.5

Jeugdige echtparen, wier huwelijk als geslaagd of matig werd beschouwd, werden gezien op fysieke aantrekkelijkheid. De groep met een geslaagd huwelijk bleek iets aantrekkelijker te zijn. (Uit: Kirkpatrick en Cotton, 1951)

N.B. De cijfers duiden op de mate van aantrekkelijkheid.

Een geslaagd huwelijk blijkt ook in verband gebracht te kunnen worden met aantrekkelijkheid. Clifford Kirkpatrick en John Cotton van de University of Indiana vroegen studenten om voorbeelden te noemen van geslaagde en minder geslaagde huwelijken onder hun vrienden en kennissen. Het fysieke uiterlijk van deze echtparen werd vervolgens onafhankelijk beoordeeld door enquêteurs van buitenaf. In de groep der geslaagde huwelijken bleken aantrekkelijke mensen te overwegen. Er waren ook tekenen die erop wezen dat de aantrekkelijkheid van de vrouw van groter belang was voor het geslaagde huwelijk dan die van de echtgenoot. Over het geheel genomen leken de partners in geslaagde huwelijken op elkaar wat de mate van hun aantrekkelijkheid betrof, maar waar dat niet zo was bleek de vrouw meestal het knapst. Deze bevinding klopt met het economisch model van de partnerkeuze: vrouwen hebben het veel moeilijker dan mannen om een minder fraai uiterlijk te compenseren met andere eigenschappen.

Deze beide onderzoeken waren gericht op mannen en vrouwen in de beste jaren van hun aantrekkelijkheid (tussen 20 en 30 jaar). Als sociale aanpassing gesteund wordt door fysieke aantrekkingskracht vraagt men zich af wat er gebeurt als deze vermindert. Geluksgevoelens zijn, wegens hun subjectieve aard, altijd afhankelijk van andere zaken, en ongetwijfeld is een van de wijzen waarop wij ons momenteel geluk ervaren de vergelijking met vroegere ervaringen. Een vrouw die aantrekkelijk was in haar jeugd heeft meer te verliezen dan iemand die dat niet is geweest, en wij zouden dus een omkering van de correlatie schoonheid/geluk mogen verwachten op latere leeftijd.

De mogelijkheid dat aantrekkelijke vrouwen minder gelukkig zouden worden met het klimmen der jaren is onderzocht door Ellen Berscheid e.a. De aangepastheid van mensen van middelbare leeftijd werd vergeleken met hun aantrekkelijkheid op jongere leeftijd; deze laatste werd bepaald aan de hand van foto's uit universiteitsjaarboeken. Het bleek waar te zijn dat vrouwen die volgens de foto's zeer aantrekkelijk waren op jeugdige leeftijd, minder gelukkig en aangepast waren omstreeks hun vijftigste jaar. Een dergelijke correlatie werd niet gevonden voor mannen, hetgeen opnieuw bevestigt dat het fysieke uiterlijk voor hen van minder belang is.

De bevindingen van Berscheid ten opzichte van vrouwen doen ons denken aan het 'syndroom van de oudere toneelspeelster' - de vrouw wier toneelsuccessen gebaseerd waren op haar seksuele aantrekkingskracht en die op middelbare leeftijd afgezakt is tot een zielige, neurotische alcoholiste, verwickeld in een verloren gevecht tegen rimpels, grijze haren en andere tekenen van ouderdom. Misschien is ook de belangstelling van de mannen in haar leven afhankelijk geweest van haar schoonheid, en is die belangstelling vervolgens verdwenen. Kennelijk bedreigt het onvermogen om met ere oud te worden menige knappe

vrouw. Als geluksgevoelens een vast criterium waren zouden minder knappe vrouwen ten slotte hun kans krijgen in de herfst van hun leven.

Aantrekkelijkheid, attitudes en fantasieën

Wij hebben gezien dat het van belang is of iemand zich bewust is van het feit of hij wel of niet aantrekkelijk is en dat dit verband houdt met het gevoel van eigenwaarde en de ervaring van geluk in de verschillende levensstadijperken. Welke andere aspecten van het geestesleven zouden nog meer op meetbare wijze beïnvloed worden door verschillende gradaties van aantrekkelijkheid?

De vraag of aantrekkelijkheid weerspiegeld wordt in maatschappelijke attitudes en reacties op verschillende vormen van seksueel getinte humor is onderzocht door Glenn Wilson en Tony Brazendale van het Institute of Psychiatry in Londen. Een groep van 97 vrouwelijke leerlingen van een pedagogische academie, in leeftijd variërend van 18 tot 77 jaar, kreeg een vragenlijst in te vullen over een groot aantal verschillende controversiële punten, en zij moesten ook een reeks flauwe prentbriefkaarten met een cijfer beoordelen. (Dit soort kaarten, waarop 'gewaagde' grappen staan uitgebeeld, zijn een onmisbaar attribuut van Engelse badplaatsen.) De fysieke aantrekkelijkheid van deze studenten werd bepaald door leerkrachten van een andere academie, die geen van hen persoonlijk kenden.

Uit de resultaten bleek dat onaantrekkelijke meisjes meestal godsdienstiger en preutser waren, meer idealen koesterden en de vrije moraal veroordeelden. Zij gaven de voorkeur aan prentbriefkaarten waar seksueel aantrekkelijke meisjes besproken, ten huwelijk gevraagd, gemolesteerd of op andere wijze benaderd werden door aantrekkelijke mannen. Kennelijk proberen minder knappe meisjes zich zelf te beschermen tegen de bewustwording van hun zwakke positie in een wereld waar alles mag, door een preuts standpunt in te nemen, en aldus hun tekort aan seksuele betrokkenheid te rationaliseren. Tegelijkertijd fantaseren zij graag over avances van de kant van mannen en identificeren zij zich met de fraaigevormde meisjes op de prentbriefkaarten, waardoor zij als het ware plaatsvervangend enige mannelijke aandacht verwerven, die de werkelijkheid hun onthoudt. Het mannelijk equivalent van deze vorm van 'wishful thinking' zou men kunnen omschrijven als de slappe, kleine man die niets presteert en een toegewijde fan van James Bond wordt.

Aantrekkelijke meisjes hadden bepaald een hekel aan typische mannengrapjes, misschien omdat zij genoeg hebben van wellustige aandacht van mannen in hun dagelijks leven. Zij gaven daarentegen de voorkeur aan grapjes met een passief mannelijk slachtoffer, waar overheersende vrouwspersonen dreigden met seksueel initiatief, bij voorbeeld bespotting van de genitaliën van de man of zijn seksuele prestaties (typische vrouwengrapjes?).

Hoe men deze bevindingen ook interpreteert, zij wijzen er in elk geval op dat de aan- of afwezigheid van aantrekkingskracht van de vrouw voor de andere sekse van invloed is op het eigen geestesleven, en dat dit aangetoond kan worden door attitude en gevoel voor humor. Zeker zou men ook bij mannen tot dergelijke conclusies kunnen komen, maar waarschijnlijk zouden deze niet zo scherp uitvallen, omdat het uiterlijk een minder grote rol speelt in het leven van de man.

Schoonheid is dus meer dan de buitenkant. De mate waarin wij al of niet aantrekkelijk zijn is van belang voor een aantal kernpunten van ons leven. De kans om een levensgezel te vinden wordt erdoor bepaald, evenals de betrekking die men krijgt, het voltooien van een academische studie, en misschien zelfs vrijspraak voor de rechtbank. De wijze waarop anderen ons zien, ons zelfvertrouwen, onze geluksgevoelens en andere aspecten van onze persoonlijkheid worden erdoor beïnvloed.